

כלבי הצייד מבריחים את הציפרים מבין העשבים ואלה נבהלות ועפות במעין "פרררר"... והצייד יורה בציפור במעופה.

היו גם עופות מאומנים לצייד. הצייד היה מחזיק את הציפור על ידו, והיד נעולת כפפה להמנע משריטות. לעוף היה פעמון קטן על הרגל. עוף הצייד מזנק ותופס את הציפור הנצודה, נופל איתה לבין העשב והכלב רץ ותופס לפני שיעוף הצייד יטרוף את הציפור, ומביאה לצייד.

הבקים היו יוצאים לצייד גם בהרים. צייד תנים ושועלים. את זאת לא ראינו. כאמור היו מעוררים בנו קנאה. מה אנו הרוכבים על בהמות עבודה לעומת הרוכבים על ה"אסילות".³⁴

עד שיום אחד הופיעו ארבעה רוכבים יהודיים על סוסות יפות מקושטות כמנהג הבדואים, חמושים בנשק. אלה היו אנשי "השומר"...

הדרך אל גידידה הסתיימה בעליה תלולה אל העיירה. נראה היה לי תמיד שמטולה וגידידה נמצאות באותו גובה, על שתי גבעות שוות, והמרגי - העמק - עמוק ביניהן.

רוב שטח העמק, אך לא כולו, היה שייך לאיכרי מטולה. חלק היה שייך לכפרי הנוצרים, וחלק אחר היה של הכפר חיאם. נחל עיון, שממנו מגיעים המים לתנור, היה באדמות הערבים ונשאר בידם, כך שבקיץ, כאשר השתמשו במי הנחל להשקיית שדות התירס, יבש מפל התנור.

העמק כולו היה מחולק למלבנים וביניהם תעלות ניקוז.³⁵ האדמות שלנו בעמק הגיעו עד ההרים. לכל איכר היתה חלקה מאורכת ובקצה כל חלקה היו כמה דונמים במדרון ההר. "כיתף" בערבית, כתף ההר.

בחלקה שלנו היו בערך 6 דונם "כיתף". היתה זו אדמה יבשה שניתנה לעיבוד גם בחורף. החלקה היתה זרועה אבנים, סיקלנו אותה על ידי גלגול האבנים במורד ואיסופן בעגלות.

שטחי העיבוד של מטולה היו גדולים ונרחבים. בתקופות שונות ננטשו אדמות בגלל הקשיים שנבעו מהמרחק מהבית.

בשנים ההן היו במטולה שלוש קבוצות של איכרים, כל קבוצה קיבלה אדמות באיזור מסויים לעיבוד.

הגדולה שבהן קבוצת ה-23, ה"דרי צוונציקער". אלה עיבדו אדמות מכפר גלעדי עד מטולה.

"אדמת המיס" ו-"אדמת ההר": אלה אדמות של מטולה לשעבר, שהיו יושב